

Arrest

nr. 78 204 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2011 neemt het bestuur een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag.

Intussen had de verzoekende partij op 3 juni 2010 ook een aanvulling ingediend op haar aanvraag waarbij ook bijkomende stukken waren gevoegd.

1.2. Op 10 november 2011 beslist het bestuur tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat betrokkene naar België kwam om economische redenen, vormt geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Deze bewering wordt bovendien niet gespecificeerd. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Immers, betrokkene beweert in onderhavige aanvraag sinds 2005 in België te verblijven en verbleef dus ruim 25 jaar in India. Betrokkenes verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene reeds vlot Nederlands zou spreken, dat hij zijn tijd in België goed benut zou hebben, dat hij er alles aan zou doen om te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij regelmatig officieus tewerkgesteld zou zijn, en dat hij in België reeds een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel: • De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij de nietigverklaring vraagt van de beslissing van 10 november 2011 waarbij de aanvraag op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Zij verwijst naar stuk 1. Dit ‘stuk 1’ bevat echter de beslissing van 10 november 2011 waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. In de titel ‘motivering van de bestreden beslissing’ van het verzoekschrift haalt de verzoekende partij de motivering aan van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag, en bij haar verzoekschrift voegt zij ook deze beslissing bij als bestreden beslissing. Het is dus duidelijk dat de verzoekende partij de beslissing tot onontvankelijkheid aanvecht, en niet de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat het bestuur het begrip 'buitengewone omstandigheden' miskent in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Volgens het bestuur behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende een periode opgebouwde bande, onderzocht moeten worden zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Door de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van verblijf en integratie zonder meer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Ondertussen verblijft de verzoekende partij reeds geruime tijd in België, wat een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en daar desgevallend een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. Bovendien heeft de verzoekende partij zich ondertussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen. Zij heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van de verzoekende partij niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij in België heeft verbleven gedurende een ruime periode. Zij is overigens nog nooit in aanraking geweest met de politionele of gerechtelijke overheden en heeft niemand last bezorgd. Waar de verzoekende partij haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten verbreken en haar moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van de verzoekende partij en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. De verzoekende partij stelt dat er dus wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De verzoekende partij betoogt verder dat het bestuur er nogal gemakkelijk vanuit lijkt te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van haar familie om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in India slechts een tijdelijk gegeven zou zijn. De verzoekende partij beschikt immers over geen enkele garantie dat haar de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociale bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar India met oog op een aanvraag bij de Belgische diplomatieke post voor haar al dan niet tot een buitengewone inspanning uitmaken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt het bestuur geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Eveneens wordt ervan uitgegaan dat een dergelijke terugkeer slechts een tijdelijk karakter zou hebben, als ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non.

Door na te laten de concrete situatie van de verzoekende partij te onderzoeken, onder meer betreffende haar kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in haar land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Niet alle nuttige feiten werden in aanmerking genomen in de waardering van het volledige dossier.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Bovendien behoort de beoordeling van deze elementen tot de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur.

Uit de aanvraag van de verzoekende partij van 3 september 2009, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij zelf geen enkel onderscheid maakt tussen argumenten die de ontvankelijkheid aanbelangen en de argumenten ten gronde. De verzoekende partij vermeldt zelfs het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ niet in haar aanvraag. Wat haar integratie betreft, waarnaar zij in haar verzoekschrift zo uitgebreid verwijst, haalde zij enkel de volgende elementen aan: *“Verzoeker week uit naar België, daar hij er reeds vele landgenoten afkomstig uit zijn geboortestreek in België wonen. Het was dan ook eenvoudiger voor verzoeker om aanvankelijk opvang te bekomen en zich in te passen in de maatschappij. ... Vervolgens daar hij zich volledig wenst te integreren in België. Verzoeker praat reeds een beetje Nederlands. Verzoeker staat ter beschikking van de arbeidsmarkt, waarbij het uiteraard zijn wens is officieel tewerkgesteld te worden. Verzoeker beoogt ook zich in te werken in de Belgische maatschappij, waaronder ook het sociaal leven. Zo heeft verzoeker nu reeds een ruime vriendenkring. Uiteraard komt verzoeker al zijn verplichtingen na, c.q. sociale, fiscale, huurders-verplichtingen ...”*

De verzoekende partij toont niet aan welke van de elementen die zij aanvoerde, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij duidelijk heeft gemotiveerd als volgt: *“De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene reeds vlot Nederlands zou spreken, dat hij zijn tijd in België goed benut zou hebben, dat hij er alles aan zou doen om te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij regelmatig officieus tewerkgesteld zou zijn, en dat hij in België reeds een ruime*

vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.” De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestuur met deze beoordeling zijn ruime discretionaire bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan, of het begrip “buitengewone omstandigheden” zou hebben miskend.

De verzoekende partij heeft het in haar verzoekschrift over de door haar *“aangehaalde elementen van verblijf en integratie”* en stelt zij dat zij *“reeds geruime tijd in België (verblijft), wat een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren”*. Zij stelt verder dat zij *“zich ondertussen in België gevestigd (heeft) en zij hier volkomen geïntegreerd (is) zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen”*. De verzoekende partij beperkt zich hier echter tot loutere beweringen, die zij op geen enkele concrete wijze staft. Bovendien concretiseert zij in het geheel niet wat de *“door haar aangehaalde elementen van verblijf en integratie”* waar de verwerende partij onvoldoende rekening mee zou gehouden hebben, juist zijn, en specificeert zij in het geheel niet wat zij bedoelt met *“geruime tijd”*. Dergelijke vage beweringen die in het geheel niet gestaafd worden kunnen onmogelijk leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft het verder over een *“scheiding van haar familie”*, maar zij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat zij ook maar enig familieleven zou hebben in België. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Verder betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet, zodat zij blijven staan: *“Het argument dat betrokkene naar België kwam om economische redenen, vormt geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Deze bewering wordt bovendien niet gespecificeerd. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*, en *“Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Immers, betrokkene beweert in onderhavige aanvraag sinds 2005 in België te verblijven en verbleef dus ruim 25 jaar in India. Betrokkenes verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”*

Uit de voorgaande bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het enig middel is niet gegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC